

Retalls d'educació

Micromasclismes o masclismes?

Clara Puigventós.

PSICOPEDAGOGA I DIRECTORA DE PROJECTES A LA BAULA SCLL

Gemma Torregrosa. DIRECTORA TÈCNICA A LA BAULA SCLL

L'altre dia em van passar un enigma que deia: «Un pare i un fill viatgen en cotxe i tenen un greu accident de cotxe, el pare mor i el fill té ferides molt greus i ha de ser operat d'urgència. Truquen a una eminència mèdica perquè l'operi, però quan arriba a l'hospital i veu el nen diu 'no el puc operar perquè és el meu fill'». En el vídeo surt diferent gent elucubrant sobre si el pare era el padrastre en realitat, si tenia dos pares perquè eren homosexuals i altres teories, fins que donen la resposta correcta: l'eminència mèdica era la mare. Ostres, vaig quedar de pedra, perquè a mi ni m'havia passat pel cap, jo que em tinc per una persona atenta per treballar-me els estigmes culturals i socials masclistes i intentar no caure en els paranys, i hi vaig caure de

quatre potes! Això em va fer pensar en com són de profundes les arrels culturals que tenim i la importància de conèixer-les per poder canviar les que no ens agraden. Primer de tot adonar-te de què sents, què et passa quan, per exemple, el teu fill vol cues, les hi fas? Vol portar una faldilla o pintar-se les ungles, què sents, com actues? Quines joguines compres, quina roba compres al teu fill i a la teva filla?... Sovint el que pot passar-nos és que racionalment sabem què hem de fer, però aquestes arrels ens toquen una tecla que ens fa saltar. Perquè fer trenes a un nen ens sembla estrany, diferent del que hem après i vist des de petits. És important si sabem reconèixer l'emoció que ens mou però la modifiquem, o sigui, no deixem que sigui el nostre instint qui actuï sinó el nostre jo racio-

nal. Si no deixem que surtin les frases que ens van dir a nosaltres, això és de nenes i tu ets un nen. Sinó que li fem les trenes sense donar-hi cap altra importància. Si volem canviar la mirada dels nostres fills sobre les diferències de gènere, no ho farem amb grans discursos sinó amb les petites coses del cada dia. Per això és important que primer puguem desenterrar els pensaments i comportaments masclistes de nosaltres mateixes. Parlar-ne amb la nostra parella perquè també faci aquest exercici. Comentar quan pensem que l'altre no està donant una resposta respectuosa amb l'equilibri entre gèneres. Perquè si al nostre fill quan s'embruta menjant li diem que vigili amb la roba i, en canvi, a la nostra filla li diem que ha d'estar guapa. Pensem en les coses que diem, en el terefons del que transmetem quan ens dirigim a ells i elles. No minimitzem aquestes coses perquè són justament aquestes les que configuren la seva construcció de gènere. Segurament el primer pensament que tenim és que no-

«Si volem canviar la mirada dels nostres fills sobre les diferències de gènere, no ho farem amb grans discursos sinó amb les petites coses de cada dia»

altres no som masclistes, i menys si som dones, que ja sembla que el ser dona comporti no poder ser masclista. Tinguem en compte que han sigut les dones les principals transmissores de la cultura vers els fills i les filles. Som masclistes perquè és gairebé inevitable canviar de paradigma a nivell individual en un món que viu ancorat en un vell paradigma que està ple de diferències de gènere que fomenten desigualtats i injustícies. Però podem contribuir al seu canvi nosaltres i sobretot les nostres filles i fills, si som capaces de transmetre que gairebé res està condicionat pel nostre gènere i que això mai pot ser un element limitador de les nostres eleccions i les dels altres.